

Heliga Trefaldighets dag- 2019 Åke Malander (ELBK)

Troitus Psalm 99, Gt Jes 6:1-7, Ep Rom 11:33-36, Ev Joh 3:1-15, II Joh 15:1-9, Afts 1 Joh 3:1-12

Fadern, Sonen och den Helige Ande

Vår Herres, Jesu Kristi, nåd, Guds kärlek och den Helige Andes delaktighet vare med eder alla.

Livets Ande kom från ovan, Kom och bär från himlen bud. Du kan ge den stora gåvan: Tron på Ordet, tron på Gud. Till Guds människor du talar Än idag kring all vår jord. Folk ock själar du hugsvalar Än idag med Skriftens ord.

I dag firar vi den Heliga Treenighetens dag. Vi har under året hört julevangeliet, vi har hört påskevangeliet, vi har hört om himmelfärden och om pingstens andeutjutelse. Temat för dagen är nu Gud i sig själv, Fadern, Sonen och den Helige Ande. Den ende sanne Guden, sådan som vi möter honom i hans Ord och sådan som han är i sin oändliga visdom, makt, ära och härlighet. Han som **är** av evighet, som har skapat och upprätthåller allt det vi känner – och allt det vi inte känner.

Vi bekänner oss till denne ende, treenige Gud. I den Athanasianska trosbekännelsen, en av den lutherska kyrkans tre huvudbekännelser, heter det: *Men detta är den allmänliga kristna tron, att vi dyrkar en enda Gud i tre personer och tre personer i en enda Gudom, i det att vi varken sammanblandar personerna eller söndrar det gudomliga väsendet. En är nämligen Faderns person, en annan Sonens och åter en annan den Helige Andes. Men Faderns och Sonens och den Helige Andes Gudom är en enda, lika i ära och lika i evigt majestät.* Detta är vår bekännelse på Skriftens grund. Denna Treenighet, som verkligen är **En i Tre och Tre i En**, kan inte förstås och omfattas och gripas av vårt förnuft, men det är den Gud som vi tror på och som vi i evighet ska tillbe, frukta och ha vår glädje i. Redan här på jorden lovsjunger den Stridande och Lidande Kyrkan den Treenige Gudens majestät och ära, men först i evigheten når jubelkören sin fullkomliga klang, när den Triumferande Kyrkan tillsammans med änglarna lovsjunger Honom som sitter på tronen.

Som vi läser i dagens gammaltestamentliga text ur Jesaja 6 är Gud sådan i sin härlighet att hans änglar, seraferna, täcker sina ansikten inför honom och sjunger: *"Helig, helig, helig är Herren Sebaot, hela jorden är full av hans härlighet"*. Profeten själv som ser detta i en syn utropar: *"Ve mig, jag förgås! Ty jag är en man med orena läppar, och jag bor ibland ett folk med orena läppar, och mina ögon har sett Konungen, Herren Sebaot"*. Inför denne Gud kan vi bara falla ner och bekänna vår orenhet och syndfullhet så som vi hörde profeten Jesaja vid åsynen av Guds majestät. Inför Guds helighet är vi i oss själva ett intet. Hans helighet skulle förtära oss som i eld om vi i vår egen person stode inför honom.

En naturlig mänsklig reaktion inför Guds person är därför att fly. Redan Adam och Eva gömde sig efter syndafallet för Guds ansikte. Detta är en följd av den naturliga gudskunskapen och den naturliga lagen, som är något medfött hos människan. Men mot detta har nu människorna i alla tider försökt förtränga och förneka att man behöver bekymra sig om sin ställning inför Gud. Men, mina vänner, vi kan inte fly, för då flyr vi från sanningen om oss själva. Arvsynen bor i människan och leder till det enda vi säkert vet om framtiden – att vi en gång ska dö. "En gång dö och sedan domen!" I Romarbrevet 1 läser vi om det fåfänga i våra försök att fly undan vårt ansvar inför Gud: "Guds vrede uppenbaras från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen. Det man kan veta om Gud är uppenbart bland dem, Gud har ju uppenbarat det för dem. Ända från världens skapelse ses och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur genom de verk som han har skapat. Därför är du utan ursäkt."

Så skulle budskapet om Gud kunna sluta – utifrån dagens gammaltestamentliga text. I ett budskap som bara kan leda människan i förtvivlan och ångest. Men så slutar inte en kristen predikan, så får den inte sluta. Dagens evangelietext talar om en annan väg. Om vi är Guds ords tjänare får vi inte sluta med lagens dom. Då måste vi också predika botemedlet mot den dystra situation som arvsynen har försatt oss i. Vi måste predika evangelium, det glada budskapet att Gud, den helige och rättfärdige Guden, är den nådige och barmhärtige Guden, som har öppnat oss en väg att överbrygga klyftan mellan sin egen helighet och vår mänskliga natur. Vi kan inte nog ofta upprepa: *"Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv"*.

Gud har alltså i Sonen, Jesus Kristus, öppnat en väg till sig själv. I Efesierbrevet kan vi läsa: *"I Kristus Jesus har nu ni som förut var långt borta kommit nära genom Kristi blod. Han är vår frid. Han har gjort de båda till ett och brutit ner skiljeväggen, ovänskapen. Han har genom sitt kött tillintetgjort budens lag med dess stadgar, för att han av de två skulle i sig skapa en enda ny människa, stifta frid och i en enda kropp försona dem båda med Gud genom korset, när han dödade ovänskapen"* (Ef 2:13-16). Människan Kristus har en gång för alla burit alla människors alla synder. Och i hans person, hans som är Gud och människa en person, är hela världen därför förklarad rättfärdig i Guds ögon. Du och jag är i Kristus rättfärdiga i Guds ögon fast vi i oss själva vet hur svårt synden härjar oss i vårt onda kött.

Därför är vi alla i en mening lika de tio spetälska som vi kan läsa om i Lukas sjuttonde kapitel. Alla dessa tio blev renade av Jesus. Objektivt sett hade ingen av dem längre kvar den sjukdom som uteslöt dem ur den normala gemenskapen med andra människor. I samma mening är även vi, objektivt sett, alla rena i Guds ögon. Det finns från Guds sida inte längre något hinder för oss att komma in i Guds gemenskap och få ett evigt liv. Men av de tio spetälska var det bara en som vände åter till Jesus för att ge honom äran. Om vi inte gör som denne ende, då har Kristus dött förgäves i vårt fall. Om vi inte är i honom och ärar honom då äger vi inte livet – trots vad Jesus gjort för oss på Golgata, trots att han genom dopet uppväckt oss från vår andliga död och fött oss på nytt. Som vi lär oss av dagens evangelietext så finns det också en annan förutsättning som måste till för att vi **personligen** ska äga det eviga livet. **Vi måste bli födda på nytt.** Jesus sade till Nikodemus: *"Amen, amen, jag säger dig: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike"*. Vi måste födas på nytt av Gud. Jesus måste i dopet inympa var och en av oss i sig själv – för att nu använda bilden av vinträdet – och därigenom föda oss till ett nytt liv där vi i tron på honom äger det eviga livet.

Och i dagens predikotext talar Jesus om sig själv som **det sanna vinträdet** i Faderns vård. Ett vinträd kan ju ha både levande och döda grenar. De grenar som ej bär frukt skär Fadern bort, men de grenar som lever och bär frukt, dem beskär och ansar han för att de ska bära mer frukt.

De grenar som lever och är ansade är de grenar, de människor, som lever i Ordet och tror och tillägnar sig Ordet, både lag och evangelium. Guds Ord är som den näringslösning som förs ut från vinstocken och håller grenarna vid liv. Jesus säger: *"...utan mig kan ni ingenting göra"*. Det kan vara höst och vinter och en lekman kan tycka att grenarna verkar helt döda. Men vingårdsmannen kan skilja på levande och dött. Ett nyckelord i dagens predikotext är "förbli", "bli kvar", det står inte mindre än åtta gånger i dessa nio verser, och understyker och betonar att vi som grenar inte kan ha liv i oss själva utan att vi alltid måste vara i och förbli i vinträdet, Jesus Kristus. Så länge vi förblir i honom har vi liv, även i de tider då det tycks gå på minimalaste sparlåga. Släpper vi däremot taget om honom och inte längre låter hans Ord genomströmma oss, då vissnar vi bort och dör.

En levande gren i trädet bär frukt. Det kan dröja och det kan bli mycket eller det kan bli lite. Men så länge grenen sitter där och tar emot näring från stammen, så är den inte död. Så är det också med oss. Är vi i Kristus låter han oss bära den frukt som han vill att vi ska bära. Vi har Guds löfte, om vi håller oss till hans ord och förblir i tron: *"Bli kvar i mig så blir jag kvar i er...Om någon är kvar i mig och jag i honom, bär han rik frukt"*. Jesus säger till och med att Fadern blir förhärligad då vi enligt hans löfte bär mycket frukt. Detta sker då vi är kvar i Guds kärlek och håller oss till hans ord och löften. Men vi måste, säger jag än en gång, komma ihåg Herrens ord: *"utan mig kan ni ingenting göra"*.

Så ser vi i denna liknelse hur den Helige Treenige Guden är verksam med oss var och en. Fadern är vingårdsmannen som sänt sin Son och gjort honom till det sanna vinträdet i vilket vi, var och en liten människa, får inympas och förbli vid liv genom den Helige Andes försorg. Den Helige Ande har gett oss det Heliga Guds Ord och är själv i Ordet, som ger oss tron på det som det förkunnar, nämligen: Kristus allena – nåden allena – genom tron allena. Amen.

Gud trefaldig stätt oss bi Och låt oss ej fördärvas. Gör vår själ från synden fri, Låt himlen av oss ärvas.